

и связанного с ней респонсивного предложения).

Перспективу дальнейших исследований по предложенной проблематике мы усматриваем в направлениях, связанных с поиском непротиворечивой теоретической базы для обобщения частных толкований такой лингвистической единицы, как вопросительное предложение, а затем и построением в этом плане единой метаязыковой системы, ориентированной на получение объективных, а соответственно и воспроизводимых результатов научно-практических изысканий.

Библиографические ссылки

1. Есперсен О. Философия грамматики / О. Есперсен. – Москва: Изд-во иностранной литературы. – 1958. – С. 352
2. Лингвистический энциклопедический словарь / под ред. В. Н. Ярцевой. – М: Сов., энцикл., 1990. – 683 с.
3. Полный словарь лингвистических терминов / сост. Т.В. Матвеева. – Ростов н/Д: Феникс, 2010. – 562 с.
4. Стариченок В.Д. Большой лингвистический словарь / В. Д. Стариченок. – Ростов-на-Дону, 2008. – С. 590
5. Теньер Л. Основы структурного синтаксиса / Л. Теньер. – Москва: Прогресс, 1988. – 653 с. – С. 219-227
6. Advanced Grammar in Use: a reference and practice book for advanced learners of English / Martin Hewings. – 3-rd edition. – Cambridge: Cambridge University Press, 2013. – 534 p.
7. Crystal D. Cambridge Encyclopedia of the English language / D. Crystal. – Cambridge: Cambridge University Press, 1995. – 491 p.
8. Wallace L. Chafe Meaning and the structure of language. – Chicago and London: The University of Chicago Press. – 1971. – 431 с. – С. 353-396.

Тимошенко Анна Сергіївна,
студентка Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
Халапсіс Олексій Владиславович,
доктор філософських наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБИСТІТЬ ТА СУСПІЛЬСТВО

Ця проблема досліджувалася і досліджується багатьма філософами, існує багато міркувань, доповідей, статей на цю тему. Кожен висловлює свою думку по-різному, дослідники намагаються розкрити це питання якомога ширше, повніше і доступніше, але на даний момент є ще багато аспектів, яких навіть не доторкнулися своїм майстерним пером науковці. Цією темою були заклопотані такі вчені-філософи як: Еміль Дюркгейм, Макс Вебер, Карл Маркс та багато інших.

Словосполучення «особистість» означає, що людина є конкретним індивідом зі своїми поглядами на навколишній світ, з конкретними можливостями, має унікальні таланти, здібності, які ніхто не зможе відтворити і т.д. На нашу думку, особистість починає формуватись ще з утроби матері, саме вона відповідає за те яким народиться її малюк. Від того як вона харчується, веде свій спосіб життя, розвивається, має чи немає шкідливі звички, від цих факторів залежить фізичний стан майбутньої дитини, а це вже важлива деталь, від якої залежить подальший розвиток людини.

Родина – це найважливіший аспект суспільного розвитку індивіда. Саме тут формуються навички поведінки в суспільстві, уміння знаходити спільні інтереси, адаптація до нових колективів, комунікативні уміння, батьки закладають розуміння добра і зла, яких людей треба уникати, а з якими потрібно лагодити стосунки. Також сім'я прищеплює такі необхідні для подальшого життя якості як: наполегливість, чесність, працьовитість, охайність, доброта, відкритість, щедрість, доброзичливість, милосердя, оптимізм, порядність. Це, звичайно, в ідеалі повинно бути так, але бувають різні родини і, як показує практика, виростають зовсім не ідентичні діти.

Наступним головним етапом в житті людини є школа. Тут діти приходять вже з певними навичками, де вони повинні закріпити їх або навпаки змінити в кращу сторону, ніж були. Саме таке завдання цього соціального інституту. Саме в навчальному закладі діти пізнають світ, вивчають всі його закономірності. Але головне завдання це «відшукати самого себе», виявити свої здібності, уміння, дитина повинна перепробувати все, але зупинитися на тому, що йому припало до душі. Тут вже формується соціальний статус людини, її функція, роль, важливість, корисність для суспільства, вона повинна бути пріоритетом для свого оточення, друзі повинні мати спільні інтереси, допомагати, підтримувати, іноді «розкривати очі» на дійсність і навпаки. Зі школи особистість повинна вже бути досить сформована і втілювати потрохи свої наміри в доросле життя. Вона вступає до університету, де повинна встановити конкретну мету, цілі та плани на подальше життя. У неї буде багато перешкод, помилок, будуть опускатися руки, але все це, як кажуть, «бойове хрещення» на подальшу долю. На людину впливають соціальні, політичні, культурні, духовні, економічні фактори, але на цьому етапі вона вже має обрати певну соціальну позицію, посісти певне положення і втілювати свої мрії в життя, не дивлячись ні на що. Персона вже повинна створювати сім'ю, будувати кар'єру, робити гарні справи для поліпшення своєї країни і т.д.

Таким чином, можна зробити висновок, що людина – це складне і неоднозначне поняття, за все її життя буде чимало спокус, проблем, негараздів, перемог і все це залежить від навколишнього світу, її оточення, сім'ї, друзів, дітей, колег. Людина повинна вміти розставляти пріоритети в своєму дорогоцінному житті, куди потрібно направляти енергію, а де бути просто спостерігачем. Особистість повинна вміти достойно і гідно прожити своє життя, людина — це лише маленька крапля в морі, але від її дій залежать багато соціа-

льних процесів. Вона здатна взаємодіяти з різними групами людей, інститутами, де повинна встановити своє «Я», вміти виділитись, поділитися своїми цінностями, надбаннями у різних сферах людського життя. Особистість – це та людина яка знаходиться в постійному розвитку, самовдосконаленні і не боїться прийняти неправильні рішення, бо знає, що це тільки йде їй на користь.

Бібліографічні посилання:

1. Халапсис А.В. Бренд-легенда как элемент современной экономической культуры / А. В. Халапсис // Наукове пізнання: методологія та технологія. – 2016. – Вип. 2 (37). – С. 117–125. (0,79 друк. арк.) ISSN 1561-1264
2. Халапсис А. В. Индивидуализм: доступ разрешен / А. В. Халапсис // Політологічний вісник. – 2018. – Вип. 80. – С. 35-45.

Тонкошкур Вікторія,
студентка Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
Халапсис Олексій Владиславович,
доктор філософських наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВІРТУАЛЬНЕ КОХАННЯ

У сучасному світі спілкування у віртуальному просторі є досить актуальним, тому люди знайомляться в інтернеті, спілкуються, а деякі навіть й одружуються. Для когось це є дивним, а для когось — ні.

Тож спробуємо розглянути переваги та недоліки віртуального кохання.

Ти можеш видавати бажане за дійсне. Ти можеш поставити фото якогось підкачаного хлопця чи фото дівчини з гарною формами фігурою. Тобто спілкуючись, ти можеш видавати себе за іншого, не такого яким ти є насправді. І не тільки зовнішністю видавати себе за іншого, а й в спілкуванні, ти можеш бути відкритим, вихованим, розумним, а в житті — зовсім іншим; наприклад, при вживанні їжі — чавкати, поводитись зовсім не так, як ти показав себе в мережі. «Крім того, навіть не потрібно приводити себе до ладу, щоб піти на побачення. Адже можна просто ввімкнути комп'ютер, і вести діалог у непрезентабельному вигляді» [1].

Твій співрозмовник — віртуальний, тому, якщо ти в нього закохаєшся, не зможеш його обійняти, поцілувати та взагалі його бачити, бачити його рухи, манери поведінки та інше. Ти не будеш бачити, що робить твій співрозмовник, можливо, в нього є дівчина/хлопець в реальному житті, а в віртуальному житті ти для нього лише розвага.

Спілкуючись, ми уявляємо свого партнера з найкращих сторін, тобто так, як він себе показує, видає за іншого; тому вже в мріях ваша зустріч, зу-